De lokroep van de zorg

Mijn naam is Helen Bothuyne – jawel ook de moeder van Emma, leefgroepbegeleider bij Parel - mijn 55ste verjaardag komt in zicht en ik ben hier in Leieborg aan de slag sinds begin 2024.

Wat me hier bracht?

Aan iedereen die het horen wil: “je werkplek dicht bij huis kiezen om eender welke reden – bij mij voor de kinderen – zonder dicht bij jezelf te blijven, zonder je intrinsieke motivatie, gevoelens te volgen, is geen goed idee. Laat de praktische overwegingen je gevoel niet overrulen als je gelukkig wil zijn in je job”. Zo was het bij mij waardoor een verlangen naar iets anders, naar meer nabijheid, naar warme zorg aan diegenen die dit het meest nodig hebben, groeide en bleef kleven.

Tot we op mijn vorige werkplek een nieuwe collega kregen, iemand die van hier kwam maar zonder te liegen, al na een week terug ging aankloppen bij haar vorige werkgever. Jawel Leieborg.
Zij heeft me eigenlijk over het muurtje doen kijken en me aangemoedigd te solliciteren. Toch maar eerst aan dochterlief om goedkeuring gevraagd en gekregen, oef.

Ik kwam hier aankloppen met een heel specifieke vraag, nl. weekendwerk en zie, op vandaag werk ik 4 op 4 weekenden.
Het is fijn dat onze HR stimuleert om vooraf eens kort mee te draaien op een groep. Je mag dan wel al wat ervaring hebben, elke groep is toch anders. Net zoals we ook geen twee gelijke groepen hebben met zorgvragers (gedrag anders benoemen).

Waar ik nu sta?

Och, ik heb het echt getroffen. Ik sta op 2 leefgroepen, Amethist en Akiz en vraag me niet waar ik het liefste sta. Het is gewoon anders. Wat gelijk is, is dat het 2 topteams zijn.

Bij Amethist is het fijn je gasten te kunnen lezen. Ze kunnen al eens aardig en soms verkeerd uit de hoek komen, maar dan de rust kunnen (terug)brengen – wat in een weekend beter lukt omdat het gewoon veel rustiger is – kan zoveel voldoening geven. Je weet ook snel wie er van een knuffel houdt en wie niet, wie je de neus mag kriebelen, wie niet, enz. Structuur is hier belangrijk en dat biedt de duidelijkheid die onze gasten zo nodig hebben.

Akiz is dan helemaal anders. Akiz is onze groep met doelgroep NAH. Veelal verhalen die echt onder je vel kruipen. Agressie is daar dan niet aan de orde, maar voor hen is in communicatie gaan heel belangrijk. Wees maar zeker dat er luistervinken onder de gasten zitten.

Of ik ooit al in mijn broek deed van het lachen?

Wat denk je zelf? Humor is altijd dichtbij, dus er wordt heel wat afgelachen. Maar soms doe je iets – al dan niet bewust – zoals in je handen klappen en als een zorgvrager dan reageert met de slappe lach, dan heb je geen verweer meer. Zalig toch?

Hoe ik de toekomst zie?

Een veranderingsvraag kiemt zeker niet. Integendeel, ik heb hier al zoveel geleerd, incluis werken met hulpmiddelen. Het is hier een walhalla aan hulpmiddelen in vergelijk met mijn vorige werkplekken.

Zelfs mijn partner is al verknocht aan onze gasten. Als vrijwilliger met extra handen op een kamp met ons dochter haar leefgroep, begrijpt hij wat wij bedoelen als we het hebben over onze job. Al blijft hij het moeilijk hebben met de idee dat frituurfrieten massaal de mixer ingaan 😉

Neen, het is goed nu zoals het is. Leieborg bracht me zelfs terug aan het fietsen. Een aanrader: opgeladen hier toekomen en helemaal ontspannen thuis de slofjes aan. Het extraatje van de fietsvergoeding is aardig meegenomen en je fiets kan hier rustig opladen in het goudhokje als fietsenstalling.

Ik hoop hier alvast tot het einde van mijn loopbaan aan de slag te kunnen.

Met plezier

Helen Bothyne